

VALAMIT NEM ÉRTEK

Bódás János

Régóta ismerlek már Istenem,
S egyre halkulnak bennem a ?miértetek?,
de homályos elmém bárhogya derül is,
valamit most nem értek.

Tudom, szereted minden művedet,
mert minden műved nagyszerű, remek.
Szereted a virágot, hisz színében
a mennynek színei tündöklenek.

Szereted a csillagot, tiszta, fényes.
A követ is: ház lesz, véd, enyhet ad.
A harmatot, a forrást: makulátlan.
S mert szótlán terem, a fűvet s a fát.

Az állatot, mert törvények szerint él,
s mint az ember, testvérebe nem harap.
A szitakötőt, fecskét, sast, galambot,
méhet, s minden zümmögő bogarat.

Mik a márvány száz színét ragyogják,
s hímoruk, pelyhük, tolluk lágy, puha.
Szereted a gyermeket, mert az arcán
az ártatlanság égi mosolya.

Szép minden műved, hát hogyan szeretnéd!
Gyönyörködés benne, mind, mind értem ezt.
De engem, aki szégyenedre válok,
ezt nem értem, hogy miért szeretsz!?

Forrás: www.keresztenydalek.hu